

PE DRUMUL DURERII



Răstignirea Domnului
Iisus Hristos,
icoană

După aceea L-au bătut peste față, L-au îmbrâncit, L-au mânat bătându-L în Ierusalim, la arhiereul Caiafa, unde s-au adunat cei mai încrâncenați vrăjmași ai Lui și unde L-au batjocorit, L-au scuipat în față și L-au bătut întrebându-L în zeflema: „Prorojește-ne: cine Te-a lovit?” (Matei 26, 68)

Batjocurile s-au prelungit întreaga noapte, iar dimineața devreme Domnul a fost dus în pretoriu, să fie judecat de către Pilat. Înfricoșat de urletele gloatei înverșunate, sălbătice, Pilat L-a dat pe Hristos la biciuire. L-au biciuit cu sete, folosind biciul roman, care avea mânerul scurt și un întreg mănunchi de curele împletite cu fir de aramă, de care erau prinse bucăți de os. Biciuirea era o caznă atât de groaznică încât se întâmpla nu rareori ca cei supuși la ea să moară. Sângele nefericiților curgea șiroaie, trupul era sfâșiat, se rupeau bucăți de piele și mușchi.

De pe Domnul au scos purpura, însă au lăsat cununa de spini, peste care loveau cu bățul ca spinii să se înfigă și mai adânc în sfântul Lui cap. Picături mari de Sânge cădeau pe față.

După aceea, Domnul a fost dus la moarte pe o străduță strâmtă, care până acum poartă numele de „Drumul durerii” (Via Dolorosa).

Pe umerii Lui au pus o Cruce grea, fiindcă cel osândit la răstignire era silit să-și poarte crucea până la locul execuției. Istovit, sleit de biciuire, El a căzut pe drum sub înfricoșătoarea greutate. L-au ridicat bătându-L și L-au pus iarăși să-și poarte Crucea, însă El a căzut din nou. Atunci l-au oprit pe un oarecare Simon Cirineul, care se întorcea din țarina sa, și i-au poruncit să ducă Crucea lui Hristos. O, fericitul Simon! Știa el oare ce Cruce purta? Acum știe, fiindcă pentru purtarea Crucii lui Hristos a fost învrednicit, nu mă îndoiesc, de împărăția lui Dumnezeu.

Domnul era însoțit de o gloată uriașă, fiindcă în zilele Paștilor la Ierusalim se aduna mulțime de popor venit la praznic. Oamenii aveau păreri felurite cu privire la ceea ce vedeau. Femeile plângeau cu lacrimi amare, fiindcă inimile lor sunt moi și simțitoare: ele nu puteau privi asemenea pătimitori, asemenea batjocorire a Celui fără de păcat - dar Domnul, auzind plânsul lor, a deschis gura Sa, care tăcuse îndelung, și a zis: «*Fiiice ale Ierusalimului! Nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri - căci iată, vin zile în care vor zice: „Fericite sunt cele sterpe și pântecele care*

n-au născut și sânii care n-au alăptat!” Atunci vor începe să spună munților: „Cădeți peste noii” și dealurilor: „Acoperiți-ne!”; căci dacă fac acestea cu lemnul verde, cu cel uscat ce va fi?» (Luca 23, 28-31). Dacă cu pomul verde, roditor, cu Purtătorul și Dătătorul vieții au făcut astfel, ce va fi cu pomul cel uscat al neamului evreiesc, care s-a lepădat de Mesia, care L-a dat unei morți atât de cumplite, atât de chinuitoare? Știm că această prorocie s-a împlinit, așa cum se împlinește fiecare cuvânt al lui Dumnezeu: au venit oștile romane și au dărâmat din temelii toată cetatea și templul din Ierusalim. La istoricul iudeu Iosephus Flavius, care a trăit în acele vremuri, citim despre grozăviile de nedescris care s-au petrecut atunci, despre cât de înfricoșătoare a fost pedepsirea poporului care L-a răstignit pe Mesia.

Dar să lăsăm femeile să plângă cu lacrimi curate. Să ne uităm: ce fac bărbații care îl însoțeau pe Domnul Iisus? Ce fel de oameni sunt aceștia? Cum pot cei ce cu șase zile înainte L-au întâmpinat pe Domnul cu bucurie mare când a intrat în Ierusalim, strigând: "*Osana întru cei de sus*" și așternându-și hainele sub picioarele asinului pe care ședea El - cum pot acum să strige cu sălbătice: „Răstignește-L! Răstignește-L!”